

JUSTICIA SOCIAL

ORGAN DE LA UNIO SOCIALISTA DE CATALUNYA

El senyor Galante formava part d'una comissió de delimitació de fronteres amb França...

Editorials

El desori màxim

Ja som gairebé al límit del degüat. Vet aquí que hi ha hagut una altra crisi i — escrivim dijous a la tarda — potser quan sortiran aquestes ratlles n'hi haurà una de més greu.

les circumstàncies de la seva mort. S'aclarirà totalment el fet i es depuraran, de soca a arrel, les responsabilitats d'e derivades.

Parlar perquè sí

No són solament els subalterns de la Universitat «autònoma» els que no cobren fa sis mesos.

era ministre de Treball i el gestor decidit senyor Torrents. Un i altre van dir a tots els periòdics que aquells treballadors ja havien cobrat.

I ja que hem parlat del gestor Torrents, diguem una altra de les seves gesses. Per una simple ordre seva, les fleques i botigues de venda de pa podran obrir els diumenges fins a quarts de dues, a partir de demà mateix.

En tres meitats

Don Felipe Sánchez Román va explicar fa temps als seus alumnes la següent anècdota: —Quan m'examinaren per tal d'eximir-me del servei militar, previ el pagament de determinada quantitat, un coronel que formava part del Tribunal, em va preguntar: —En quantes meitats es pega un ofici adreçat al rei?

EL PARADÍS INTERIOR

L'explosió d'entusiasme popular amb el qual fou acollit l'adveniment de la República, ultra aquells altres aspectes que ara es farà llarg detallar, va distreure les masses de fer una selecció dels homes i partits que havien d'escollir per tal que portessin el nou règim per camins segurs i honestes.

Confusionisme

Un dels trenc-colls més perillosos per a l'actuació política de la classe treballadora és, sense cap mena de dubte, el confusionisme.

Amb tota llibertat, però també amb tota llibertat d'acció i de pensament, afirmem avui que el manteniment de l'Aliança Obrera és un dels principals elements de confusionisme i pertorbació.

La realitat, com sempre, ha vençut les il·lusions lleugeres i els desigs impossibles, i avui, Aliança Obrera, és víctima de les pròpies contradiccions internes.

Les crítiques duríssimes que alguns significats elements d'Aliança Obrera han formulat, demostren que el nostre judici és exacte. No fa pas gaires setmanes, en aquestes mateixes pàgines reproduïm retalls d'un article publicat a El Sindicalista, que posava de relleu les xacres internes de l'organització aliadista.

ra fou constituïda de cara al sis d'octubre i vençuda per aquesta data. Constituïda per fraccions minúscules, ideològicament separades, i actuant damunt una base multiforme, atomitzada i vacil·lant, forçadament havia de fracassar.

Després d'octubre? Després d'octubre i precisament quan la classe obrera necessitava més orientacions i els partits republicans d'esquerra anaven esbalaïats d'un cantó a l'altre abandonant tota resistència i deixant el pas franc per a dur a terme una penetració classista, Aliança Obrera, per la seva esterilitat, perd una ocasió magnífica.

Aliança Obrera es mor... Es mor per no haver sabut comprendre la seva missió. Quina és aquesta? Per a nosaltres, Aliança Obrera devia ésser una organització exclusivament revolucionària.

Aliança Obrera no ha pogut aconseguir — no pas per manca de voluntat — els objectius assenyalats. Més encara. Aquests objectius són avui més lluny que mai, malgrat els optimismes transformistes dels fabricants de revolucions. I si alguna integració de partits afins s'ha produït, ha estat "precisament" a espalltes de l'Aliança Obrera.

Aliança Obrera no és un instrument infímit. Per a us diari. No. Aliança Obrera és una mesura excepcional per a les situacions excepcionals. Com a tal, caldrà usar-la en altres oportunitats. Avui, però, considerem confusionisme el seu manteniment.

JOSEP MIRET

El llibre del company Comorera L'avi ja és posat a la venda

Les dèries exclusivistes

En totes les èpoques han existit homes, i encara n'existeixen, que s'entossudeixen a creure's imprescindibles en la seva tasca, com si posseïssin l'exclusivisme d'uns coneixements i pràctiques mai superats ni igualats per ningú.

Avui només cal referir-nos al ministre de Finances, excessivament enamorat d'aquesta cartera, com si d'ella en depengüés tota la seva existència; i no seria el primer cas que, desenvolupant les seves activitats amb certa dignitat o, potser millor amb una certa bona intenció (opinem per un moment així) el dia que a contra-còr ho hagi de deixar, qui sap si llurs derivacions seran molt molestes a la seva salut, precisament per entestar-se a ésser un altre salvador d'aquesta nació prou castigada de super-homes... per bé que ells no en siguin del tot culpables.

Pasat per la Censura

Un lluitador menys Enric Matas González

Obrer, d'ofici joier, a 39 anys, ha abandonat per sempre més la lluita en el camp de la vida. Era un d'aquests esperits que lluitant incondicionalment en pro d'unes reivindicacions i d'un millorament social, descuiden molts cops la seva vida pròpia, sacrificant-la pel bé dels altres, i tot veient que la seva salut decau no poden abandonar aquest amor que senten pels oprimits i pels explotats com ell, i a dintre seu treballa el mal que poc a poc els mata.

No era cap personalitat, però sí un abnegat lluitador, tant en el camp polític com social. De jove net ajudà a fundar i va ésser un fervorós militant de la Joventut Socialista Renaixença, la qual seguí la inspiració del plaorat Dr. Martí Julià. Ara, últimament, pertanyia a la Unió Socialista de Catalunya.

No deixà mai d'ésser un home just i sincer. Fundador i ex-President del Sindicat de Joieria i d'Argentina, actuà d'una manera exemplar, fent-se apreciar molt pels seus companys, per als quals treballà amb gran amor i entusiasme. Deixà un gran record, i molts el trobaran a faltar.

Encara els dependents de taulell

Ens acabem d'assabentar que, malgrat el laude del Conseller de Treball — el qual no posa gaire, per no dir gens, cura en que es compleixin les lleis dictades per ell — que hi ha encara un gran nombre de cases a Barcelona que no compleixen íntegrament el dit laude.

Només el respecten en part; per exemple sense arribar a l'equiparació de sous que marquen les bases de treball, establertes, els obrers treballen, d'acord amb el laude, les vuit hores.

El laude és clar i terminant. S'ha de pagar, i el que no pagui cau dintre la llei punitiva. Que els patrons es donin per assabentats. I si no n'hi ha prou així, en tindrem bona memòria. El temps de les vaques grasses s'acaba. Per tant, atenció i silenciosa a religiosament a pagar. Aquest és el mot. Tal com sona.

Les cases que encara resisteixen a complir el laude, són:

- Cafè Moka: 1 dependent que no cobra segons el laude. Cafè Orient: 3 dependents que no cobren segons el laude. Cerveceria Baviera: 1 dependent que no cobra segons el laude. Bar Canaletes: 3 dependents que no cobren segons el laude. Granja Royal: 3 dependents que no cobren segons el laude. Casa Caragols: En aquesta casa no es paga segons el laude i tampoc es treballen les hores corresponents. Bar Gayarre: Encara no cobra cap dependent segons laude.

En els números successius donarem els noms d'altres cases i denunciarem altres abusos patronals.

"El C. E. assumirà les funcions següents: Executar els acords dels Congresos i del C. D.; fer complir aquestes resolucions i l'entes dels resolucions del Partit; intervenir en les diferències que sorgeixin entre militants i entre entitats; rebre els assumptes urgents i preparar els Congresos als quals presentarà els comptes i una memòria dels treballs realitzats. El Comitè Executiu es reunirà com a mínim cada quinze dies."

Estadís de la U. S. C. — Article 25.

ideal fortament sentit pot induir, s'ho pagaven tot i adhoc — admirable! — s'avenien a trasladar-se des de llargues distàncies a Madrid a peu dret, en una camioneta sovint molestada per la Guàrdia civil. Mentre, a l'andana d'una gran estació nordenya, repassava la premsa, i llegia la notícia que per Portbou havien passat en direcció a França els senyors Cambó i Bertran i Musitu, vaig veure, abocat a la finestra del sud-express de luxe, anar també cap al país veí el senyor Ventosa i Calvell. Això era a la vigília del gran acte de Madrid. Significatiu? Sens dubte. Es tan previsora la gent «prohom» de Lliga Catalana!... J. M. ROIG

ADVERTIMENT

Preguem als nostres companys, afiliats i amics, que tinguin present les circumstàncies dins les quals cal que es desenvolupi la premsa, per tal de perdonar-nos els buits i l'escassetat de materials en el nostre setmanari JUSTICIA SOCIAL.

SECCIÓ OFICIAL

L'activitat del Partit

Constatem amb goig, no solament una certa represa de les activitats del Partit, sinó que els nostres militants continuen essent sol·licitats en els medis més diversos. Aquesta setmana mateix, s'han donat un grapat de conferències a Barcelona i a fora a càrrec de camarades nostres. Els companys Carrion, Comes, Martínez, Granier, la companya Graupera, etc., etc., han coincidit a portar una mica pertot la paraula socialista, sense previ concert ni pla, i, malgrat les dificultats que se'ns posen, tot el Partit és un bell exponent d'entusiasme i capacitat.

Però no en tenim prou. Ens hem de preparar a campanyes intenses, de fruit esplèndid, i coordinar tota la nostra acció. Per això l'Executiu agrairà que, en benefici del Partit, tots els companys sol·licitats per a actes públics, es posin en contacte amb ell, i es mostra disposat a facilitar oradors, professors i escriptors per a les tasques més diverses a totes les Seccions del Partit o entitats afins que en necessitin.

La unió dels partits obrers

Havent aprovat el Comitè Executiu central de la U. S. C., en

Notes del viatge

Ja és sabut que Navarra constitueix el gran feude espanyol de l'Església Catòlica. Qui per convenciment, qui per hipocresia, qui per conveniència, la gran massa del poble viu picant-se el pit.

Doncs bé. A la capital, Pamplona, el passat diumenge va haver-hi dues festes. Un gran miting d'esquerra i la de «Crist-Rei». Sortint del primer acte en el qual, entre altres, hi parlà Victòria Kent i Casares Quiroga, vaig veure la gran majoria de balcones endomassats en obsequi al Rei isidomà que tants mals-de-cap i catàstrofes morals i materials té proporcionats als ciutadans peninsulars.

Mentalment em preguntava: per què tota aquesta gent que així es manifesta, posant en pràctica l'essència de la doctrina cristiana, no ajuda a demanar la llibertat de presos polítics i governatius que geguegen allà dalt, al fort de Sant Cristòfol?

Fa mig any, vaig viure en terres de llevant, la gestació de l'acte organitzat per la CEDA a Mostalla. Vaig conèixer a fons aquella «organització» i el consegüent èxit. L'acte estava nodrit de gent greu que tallà escrupolosament el cupó i va a missa; per jovent afeminat i viciós i per molta més gent que aprofitava la ganda d'un viatge i un dinar pagats.

Ara, també he vist a la gent — que gent! — multituds! — afanyats per anar a Madrid a la concentració d'esquerra que tant enormes proporcions assolí. Solament que els d'ara, en la majoria de casos, fent un sacrifici, el que tan sols un

JUSTICIA SOCIAL EPOCA IV - NUM. 31 BARCELONA 2 novembre del 1935 PREU: 20 cènt. PREUS DE SUBSCRIPCIÓ Trimestre 250 Semestre 500 Any 1000 Redacció i administració: Carrer Pelayo, 10, 1r, 1a TELÉFON 21045 BARCELONA

